

spolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopole spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586), zmienionym: rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 863), art. 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r., o unormowaniu właściwości wódek i trybie postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 599), ustawą z dnia 25 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 168), dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 października 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 45) i z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 65) oraz dekretem z dnia 11 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 67) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 56 otrzymuje brzmienie:

„Art. 56. 1. Kwas octowy, z wyjątkiem kwasu octowego, otrzymanego w drodze fermentacji octowej płynów alkoholowych, zarówno wyrobiony w kraju jak i sprowadzony z zagranicy, podlega podatkowi spożywczemu w wysokości 3 zł od 1 kg bezwodnego kwasu.

2. Minister Skarbu uprawniony jest do obniżania w drodze rozporządzenia określonej w ust. 1 stopy podatku spożywczego od kwasu octowego.”;

2) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„Art. 57. 1. Drożdże, nadające się do wypieku (piekarniane), zarówno wyrobione w kraju jak i sprowadzane z zagranicy, podlegają normalnie podatkowi spożywczemu w wysokości 900 zł od 1 kg. na cele zaś określone szczegółowo w rozporządzeniu Ministra Skarbu zniżonemu podatkowi spożywczemu w wysokości 10 zł od 1 kg.

2. Drożdże piekarniane mogą być wydawane do obrotu tylko w stanie prasowanym.

3. Podatek spożywczy pobiera się przez oklejanie opakowań drożdży opaskami podatkowymi.

4. Władza skarbową drugiej instancji może zezwalać na wydawanie z wytwórni drożdży piekarnianych w stanie płynnym, przeznaczonych do celów leczniczych lub przetwórczych.

5. Minister Skarbu uprawniony jest do obniżania stopy podatku spożywczego od drożdży (ust. 1).

6. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu oraz Ministrem Apropozycji i Handlu jest uprawniony do określania w drodze rozporządzeń ceny drożdży.”;

3) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Art. 58. 1. Zabrania się:

1) dodawania do drożdży piekarnianych mączki (skrobi), drożdży piwnych lub jakichkolwiek innych surogatów;

2) używania drożdży piwnych do wypieku,

3) wypuszczania do wolnego obrotu drożdży nieopatrzonego opaskami podatkowymi,

4) zdejmowania względnie odklejania opasek podatkowych lub zmiany opakowania na cegiełkach drożdżowych, znajdujących się w obrocie handlowym, oraz przechowywania poza wytwórnią, wypożyczania, kupowania lub sprzedaży opasek podatkowych,

5) przerabiania i zmiany formy drożdży poza wytwórnią, jak również wydawania z wytwórni drożdży niesformowanych,

6) sprzedaży drożdży po innych cenach niż ustalone w przepisach, a nadto co do drożdży podlegających zniżonemu podatkowi spożywczemu — sprzedaży na inne cele, niż ustalone w rozporządzeniu Ministra Skarbu (art. 57 ust. 1),

7) wytwarzania roztworów kwasu octowego o koncentracji niższej niż 80%.

2. Minister Skarbu może na warunkach ustalonych w drodze rozporządzenia zezwalać drożdżowniom na wyjątki od postanowień ust. 1 pkt 5 co do pozafabrycznych składnic drożdży.”.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą co do art. 1 pkt 2 i 3 po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów

Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

186

D E K R E T

z dnia 4 sierpnia 1945 r.

o tymczasowym uregulowaniu uposażeń funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Dekret niniejszy reguluje uposażenia funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego.

Art. 2. Ustanawia się 14 grup uposażenia zasadniczego oraz dodatek ekonomiczny do uposażenia za

sadniczego, który będzie wypłacany do czasu unormowania stosunków gospodarczych według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Uposażenie zasadnicze	Dodatek ekonomiczny
	miesięcznie w złotych	
I	2 000	800
II	1 500	600
III	1 200	600
IV	900	600
V	700	490
VI	550	490
VII	475	490
VIII	415	430
IX	365	430
X	315	400
XI	265	400
XII	220	390
XIII	175	370
XIV	130	325

Art. 3. Zasady zaszeregowania funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego do grup uposażeń, wyszczególnionych w art. 2., ustali Minister Bezpieczeństwa Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 4. Funkcjonariusze służby bezpieczeństwa publicznego otrzymują dodatki: rodzinny, lokalny i specjalny do dodatku lokalnego na takich samych zasadach, na jakich otrzymują te dodatki inni funkcjonariusze państwowi.

Art. 5. Dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, zajmujących stanowiska kierownicze, ustanawia się 11 stawek dodatku funkcyjnego oraz dodatek ekonomiczny do dodatku funkcyjnego w następującej wysokości:

Stawka	Dodatek funkcyjny	Dodatek ekonomiczny
	miesięcznie w złotych	
1	2 000	600
2	1 500	600
3	1 100	600
4	800	520
5	600	420
6	450	400
7	350	400
8	300	370
9	250	320
10	200	280
11	150	220

Stanowiska kierownicze z dostosowaniem stawek dodatku funkcyjnego określi Minister Bezpieczeństwa

Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 6. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego może być przyznany dodatek służbowy, uzasadniony szczególnymi właściwościami służby. Osoby pobierające dodatek funkcyjny nie mogą otrzymywać równocześnie dodatku służbowego. Dodatek służbowy nie może przekraczać 75% uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem ekonomicznym. Szczegółowe przepisy, dotyczące dodatku służbowego, wyda Minister Bezpieczeństwa Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 7. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego w czasie zajmowania stanowiska w służbie operacyjnej lub śledczej zwiększa się uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem funkcyjnym lub służbowym i dodatkami ekonomicznymi — o 20%; wszystkim innym funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego w czasie służbowego pobytu poza zwykłym miejscem pracy — o 10%.

Art. 8. Wojskowi w służbie czynnej, przydzieleni do służby bezpieczeństwa publicznego, mają prawo do uposażenia z tytułu stopnia wojskowego zamiast uposażenia zasadniczego (art. 2). W tym przypadku dodatek za wysługę lat oblicza się na podstawach, obowiązujących w służbie wojskowej. Jeżeli uposażenie z tytułu stopnia wojskowego jest niższe od uposażenia zasadniczego w służbie bezpieczeństwa publicznego, wojskowi ci otrzymują w czasie zajmowania stanowiska w służbie bezpieczeństwa publicznego odpowiednie wyrównanie.

Art. 9. Sprawy uposażenia nie uregulowane niniejszym dekretem normują przepisy, obowiązujące w dniu 1 września 1939 r.

Art. 10. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego i Ministrowi Skarbu.

Art. 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1944 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:

Władysław Gomułka

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski